

Tvillingfödsel

Värkarna hade startat mitt i natten, och Ulf hade själv sprungit med andan i halsen som en trälpojke ner för branten till Karlagårdarna där Eivor bodde hos sin son Rolf. Hon var känd som en duktig jordemor, och Ulf hade redan flera gånger kommit med gåvor för att hålla henne vänligt inställd när den stora dagen kom.

Det var en varm natt, just på vårdagjämningen. På horisonten mullrade åska över havet, och han sprang så fort han kunde i det flackande ljuset av blixterna. Han kom in genom dörren, ångande och frustande med kläderna i olag, och med håret på ända. Rolf mötte honom oklädd med sitt bronssvärd i handen. När han såg Ulf i det röda ljuset från härden förstod han genast vad det var som var på gång.

”Mor, mor, det är dags. Jarl Ulf ska bli far i natt.”

Den gamla kvinnan rullade ur sängen naken och

började ryta order till trälkvinnorna. ”Linne, kittel, slipa knivarna!”

Fortfarande naken, vände hon sig till Ulf och sade:

”Gå tillbaka till din gård och offra ett lamm till Freja. Vi har fortfarande tid, men jag kommer så snart mina lata trälrar har fått ordning på verktygen.”

När Ulf kom upp till den inhägnade gården högst uppe på kullen, precis vid havet ovanför den bärnstensrika stranden hörde han sin frus skrik inifrån huset. Hans mor höll henne sällskap, och hon hade fött många barn så hon visste det mesta om hur man förlöste barn, men Eivor var ändå den bästa. Hon hade förlöst två generationer av Ravborga Jarlar, och nu skulle det kanske bli en tredje. Han öppnade den tunga ekdörren som stängde porten till långhuset och gick in.

”Eivor kommer, håll ut min kära!”

Han kysste sin fru på håret och kramade hennes hand hårt.

”Håll ut min kära, Eivor sade åt mig att offra ett lamm till Freja.” Han reste sig och gick bort till hägnet där de hade djuren inne under vintern, men där det nu bara var ungdjuren kvar. De hade fått många lamm i år, och det var alltid ett fasligt bråkande på kvällarna innan de lät brasan brinna ut. När han hade valt ut det vackraste lammet och han hade det i famnen tittade han en extra gång på de övriga lammen i hägnet. Ett av de andra lammen tittade på honom, och på lammet som han hade i sin famn. Det tycktes vilja säga honom något.

Han tittade på det en stund innan han bestämde sig och plockade upp det också. Med ett bråkande lamm under var arm gick han ut på gården och bort till gudabilderna. En av trälarna lyste för honom med en fackla, men det

hade egentligen inte varit nödvändigt. Åskan hade ökat, och så snart en blixtnedslag hade gått över så kom nästa.

Egentligen kanske han skulle vara orolig för att åskan skulle slå ner och tända eld på stråtaget. Men han kunde inte tänka på det nu. Det offer han skulle utföra måste omfatta detta också.

När han kom fram till gudabilderna så band han först fötterna på lammen. Sedan höjde han en bägare mjöd, tog en mun och blåste ut den på var och en av gudabilderna. Först Tyr, sedan Tor och till sist Freja. Han ville först ge gudarna varsitt offer för att ingen skulle bli avundsjuk och ställa till med förtret en så här viktig natt.

Sedan tog han den uråldriga offerkniven av flinta som alltid låg vid fötterna på Tyr. Den var vackert formad med ett tveggat blad och ett handtag, allt utsökt slaget och slipat ur ett stycke flinta. Det sades att den hade gått genom generationerna ända sedan gudarna först avslöjade sig för människorna. Även om den bara var av flinta, och han mycket väl hade kunnat ersätta den med en kniv av finaste brons men inläggningar av guld och silver från Egypten eller Knossos så var den hans mest dyrbara ägodel. Den var kontakten mellan honom och gudarna, mellan honom och hans förfäder 17 generationer bakåt. Som barn hade hans far tvingat honom att memorera varje namn ända till Tyr, som för 17 generationer sedan tog detta land i besittning, som tillsammans med de andra Asarna vann det från Vanerna.

Han ställde offerbägaren framför sig. Även den var ett mycket gammalt arv, något som intygades av det ålderdomliga mönstret som utgjordes av korsade linjer som gick runt hela bägaren.

Han tog först det ena lammet och höll det mellan knäna

med djurets huvud ovanför offerbägaren där blodet skulle samlas upp. Sedan skar han av halsen på djuret. Blodet och livskraften med den rann från djuret och samlades upp i bägaren. Blodet löddrade och Ulf kunde nästan se hur det vibrerade lätt av magisk styrka. När lammet var helt stilla räckte han offret till trälen som genast gav honom det andra djuret och han upprepade processen.

När båda offren var gjorda band han ihop djurens bakben med varandra och hängde dem över Frejas hals så att det ena fåret sög på hennes vänstra bröst, och det andra djuret på hennes högra. Så skulle de hänga tills korparna hade fått sitt lystmäte och bara benen var kvar. Till sist tog han bägaren med blod och hällde över huvudet på gudinnan så att hon säkert skulle känna smaken av offret. Han sparade två munnar blod och tog dem en efter en i munnen och sprutade dem först över Tyr, och sedan över Tor.

Till sist satte han sig på knä framför statyerna och åkallade gudarna med namn:

”Tyr, himmelske fader du fruktansvärde stridskämpe! Tor, du åskans herre! Freja, du jordens och fruktbarhetens gudinna! Skydda min fru och mitt barn i natt! Låt det födas friskt och utan lyten. Låt min fru klara sig utan skador. Låt min släkt gå vidare genom generationerna.”

Just som han sade de sista ordet slog blixten ner i ett träd utanför palissaden. Först en gång, sedan en till. Det var ett gott omen.

Knäsättning

Det hade varit en stor överraskning när Siv efter att ha fött

ett barn, sedan direkt födde ett till. Tecknen hade funnits där. Hennes mage var väldigt stor, och alla besvär som en havande kvinna kunde få verkade hon få i dubbelt mått. Men alla, inklusive Eivor hade trott att det berodde på Sivs höga ålder. Det var mycket ovanligt att en kvinna födde sitt första barn trettio år gammal.

När barnen hade inspekterats och funnits vara utan lyten presenterades de i den ordning de föddes för Ulf. Han tittade på den första, och dess huvud var deformerat till en spets under födseln. Han tittade frågande på Eivor och hon sade: ”Det är helt normalt, det går tillbaka på ett par dagar.”

När Ulf hörde detta satte han sin förstfödde son på sitt knä och genom denna handling var barnet nu lagligen hans son. ”Med ett så spetsigt huvud finns det bara ett namn som passar. Ditt namn skall vara Odd.”

Eivor skrattade och gav honom hans andra son vars huvud var precis lika spetsigt.

”Om den första är uppkallad efter ett spjut, är det inte mer än rätt att den andre uppkallas efter en pil. Ditt namn skall vara Orvar.”

Så fick pojkarna sina namn.

När de var en månad gamla så tog Ulf fram sin vagn från vishuset och spände den framför de lugnaste av sina hästar, den stora vallacken Hymer och hans bror Faxe. Sedan steg han och Siv sig på vagnen och åkte runt ägorne för att visa gossarna vad de skulle ta över en gång i framtiden så att de skulle bli ivriga att växa upp.

Först åkte de till de närmaste Karlarnas hus som låg på nordsidan av samma kulle där Ravborga låg. För att komma dit var de först tvungna att åka ner för gångstigen

åt söder eftersom backen på nordsidan var för brant för att köra med vagn. Sedan svängde de ner på stranden där trälarna var i full färd med att söka bärnsten. Han deklarerade högt, så att alla kunde höra:

”Se här, Odd och Orvar Ulfs på Ravborga söner. De skall en dag bli era Jarlar.”

Trälarna bugade inför Siv och pojkarna medan han smackade på hästarna och de fortsatte norrut mot Karlarnas gårdar. Karlarna hade sina marker norr sina gårdar så att de låg utanför skuggan från kullen. Den första gården han stannade vid var Rolfs. Där kom Rolf ut med sin fru, som genast var framme hos Siv och pratade på kvinnors sätt med pojkarna och med varandra. Ulf stod stolt som en tupp bredvid och pratade med Rolf.

Då kom Eivor ut från Rolfs långhus. ”Jaså, är det du Ulf. Har du kommer för att väcka mig ur min skönhetssömn igen?” Hon skrattade med sin tandlösa mun och gick för att hälsa på Siv. Men innan hon kom fram så kastade sig Ulf på knä framför henne och tog hennes knotiga händer i sina. Han kysste dem med tårar i ögonen och sade:

”Tack Eivor. Tack för att du lyckades hålla min fru i livet och tack för mina fina pojkar. Här! Den här ska du ha.”

Han tog fram ett smycke som föreställde Freja ur sin pung och gav det till Eivor. Det var gjort av guld, och tungt när man höll det i handen. Det satt i ett band av läder.

”Tack ska du ha Ulf Jarl. Det var en fin gåva. Men glöm inte att tacka din hustru och Freja, det var de som gjorde allt det tunga arbetet.”

När de andra Karlarna kom med sina fruar och barn så

reste sig Ulf upp och Eivor gick och pratade med Siv på vagnen. Han kramade om Karlarna en efter en och mottog deras gratulationer. Fruarna pratade med Siv, och det var stor glädje i byn.

Efter ett tag så gav Ulf order om att Karlarna skulle klä på sig rustning och sadla sina hästar. Det var dags att besöka Svennarna och avkräva dem lydnadslöften för de nya Jarlarna. När alla Karlarna var samlade så var de en imponerande här om sextio dugliga män. Alla hade hjälmar. Vissa hade svärd, andra spjut och ytterligare andra hade bara pilbågar.

De red runt under resten av dagen, och vid varje gård möttes de av Svennen och hans folk. Även om Ulf var ansedd som en rättvis och god Jarl, så var det ändå viktigt att hålla på formerna vid sådana här stora tilldragelser. Svennarna var de som brukade jorden, både sin egen och genom dagsverken Karlarnas och Jarlens. Till sin hjälp hade de Vanagudarna av vilka Freja bodde hos Asarna.

Ända sedan det stora kriget mellan Asar och Vaner så deltog inte Svennar i krig. Karlarna och Jarlen var deras skydd, och för detta betalade Svennarna med dagsverken. Ulf hade ett par Svennar som var så rika att de hade egna trälar som jobbade på Jarlens mark. I praktiken var de fria män, utom på tinget där de alltid var tvungna att rösta som Jarlen beslutade. Just därför var det viktigt att de nu svor lydnad till de nya Jarlarna som en dag skulle ta över. Om så inte skedde kunde det leda till uppror i händelse av Jarlens död.

Varje Sven ställde sig på knä och svor lydnad och trohet mod Odd och Orvar. När det var gjort, så kom fruarna fram och pratade med Siv och tittade på gossarna på kvinnors vis. Ulf pratade med Svenen i fråga om jordbruk

Brons och Blod

och fiske. Men, det var alltid lite spänt när alla Karlarna satt där i rustning på sina hästar.

Det dröjde ända till kvällen innan de kom hem igen. Gossarna sov sedan länge, och Sivs leder värkte efter att ha stått så länge. Men nu var det i alla fall gjort. Ätten skulle leva vidare.